

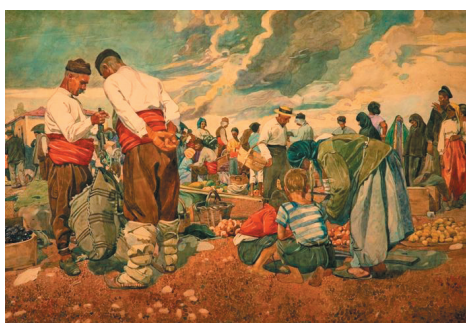

ЕМИГРАНТИ

Гласът на емигрантите

Избори за обществени съвети
на българите по света

Стр. 3

Палитрата в човешката
душевност

АНТОН МИТОВ

Стр.4

Драган Цанков

Живот, достоен за роман

Стр. 5

Какво е да си
композитор днес?

Йорданка Минева

Стр.10

То е по-силно от мен - СЪЕДИНЕНИЕТО Предай доброто нататък...

Духът на българина живее раз-единен по целия свят. Защо ние българите не се обичаме, не си помагаме, не се подкрепяме, когато сме извън Родината? Защото се страхуваме, че другият/а е по-добър от нас. Дори за по-сигурно, ще го оплюем, за да блеснем в очите на останалите. Съгласни ли сте? А истината е само една – липсва ни само-увереност. Вероятно знаете, че вярата е другото лице на страха.

Задавали ли сте си въпроса: „Кой се страхува - Духът или умът? Кой злослови? Кой плете интриги?...” Слабият или силният? Вие кого избирате? А вашите деца, а внуците? Да спрем за миг... Не са ли именно те, които ни показват, че за-едно българският дух е по-силен? Сигурно знаете, че няма конкурс по света, в който да участва българче и да не спечели награда. Защо е така? Защото духовната интелигентност на младите българи не може да се скрие, нито може да изчезне. Тя ражда победители. И всеки българин може да бъде победител. Това е кодирано в кръвта ни, в гласа ни, в нашето ДНК. Народът е казал: „Кръвта вода не става.” Стига да искаме...

Къде е България за всички нас, които сме извън пределите ѝ? Носим я дълбоко в сърцата си. В песните и танците, в смеха и приказките – ето къде се крие

силата на българския дух. Онзи дух, който е преминал и победил през всички трудности в хилядолетната история.

Да се слеем с тази сила. Да заиграем хорото на безсмъртието в нашия ритъм!

Всеки българин е като една звезда. Съединят ли се – образуват съ-звездие. А много съ-звездия раждат Галактика. Легендата разказва, че когато Бог раздавал звездите на древните народите, българинът закъснял, защото работел на нивата си. Тогава Бог му подарил Млечния път, за да води народа си към вечността на Вселената.

Съединението – то е по-силно от мен! Какво е точно не знам – чувство, мисъл, решение или просто състояние на духа?

Ако искате да разберете вашата истина за съединението, вижте какво чувствате към него...

Когато звездите са заедно, светят по-силно. Там има място за всички.

Предайте нататък доброто, което носите в себе си. И не се страхувайте, то няма да изчезне... Ще се върне при вас, тогава когато най-малко го очаквате.

Димитринка Йорданова

БНУ „Асен и Илия Пейкови” предвижда всеки месец да кани различни гости – събеседници, българи, които живеят в Рим, за да разкажат своята история, за българския дух, който ги окрилява.

Ако искате да разкажете Вашата история, свържете се с нас!

Пишете ни на: scuolabulgara@gmail.com.

Азбуки

Централна избирателна комисия на българските емигранти

Избори за Обществени съвети на българите по света могат да се проведат едновременно с референдума

След търпеливо чакане и многобройни писма до различни институции, българите по света получиха добра новина. От години съществуват Временни обществени съвети (ВОС) на нашите сънародници в чужбина. Желанието на хиляди българи бе да се проведе избор за консултативни обществени съвети към дипломатическите представителства. След като се получи подкрепа от вицепрезидента Маргарита Попова, от председателя на Държавната агенция за българите в чужбина Борис Вангелов и от Министерството на външните работи, Централната избирателна комисия даде своето становище изборите да се проведат заедно с националния референдум на 25 октомври 2015 г. На свое заседание ЦИК реши: „Не възразява относно провеждането на пилотен проект от ВОС по избор на консултативни обществени съвети към дипломатическите представителства, извън помещенията на секционните избирателни комисии, като не се затруднява процесът на гласуване в националния референдум.“ Решението бе в отговор на писмо от ВОС в Чикаго*.

АКЦЕНТИ ОТ ИНТЕРВЮТО

Александър Андреев - говорител на ЦИК

Относно провеждането на избори на Обществени съвети към посолства и консулства едновременно с референдума говорителят на ЦИК казва:

„В Централната избирателна комисия постъпи писмо от временен съвет, с питане дали ЦИК, с оглед и на съгласуването, което е направено преди това с Министерство на външните работи и с Президентството – дали ще има пречка да бъде проведен такъв избор за представители на Временните съвети на българите, живеещи в чужбина. (Б.р.: тук, вероятно неволно, говорителят на ЦИК допуска неточност – тези избори няма да са за представители на временни съвети, които са неформална организация, а за консултативни обществени съвети към посолства и консулства, както е предвидено в Закона за българите, живеещи извън Р. България.) Централната избирателна комисия го разгледа на свое заседание и върна отговор, с който даде своето становище, че тогава, когато този избор ще се проведе извън изборните помещения, ние нямаме нищо против, но и не влиза в нашата компетентност като орган, тъй като ние сме натоварени с конкретни функции по провеждането на избора за национален референдум.“

Относно мястото за провеждането на избори за Обществени съвети:

„Изборното помещение е помещението, в което се намира избирателната секция, със

секционната избирателна комисия и кабинетите за гласуване. Извън това помещение – дали то ще бъде в предверие или оформено по някакъв друг начин, в зависимост от възможностите в конкретното място – ние не бихме могли по никакъв начин да имаме противно становище да не бъде проведен такъв избор.“

Относно изборните книги за референдума и участието на българските граждани в чужбина в него:

„Централната избирателна комисия прие хронограмата** за провеждането на националния референдум, в която са определени всички важни дати и срокове, свързани с организацията, подготовката и самото провеждане на гласуване в националния референдум. Както и беше прието решението, с което се одобрят изборните книги за провеждането на националния референдум, и които ще бъдат публикувани на нашата страница и съответно в Държавен вестник. Това, което е необходимо българските граждани в чужбина, които желаят да участват в гласуването в националния референдум – следва да проверят, след като излезе нашето решение за образуване на секциите, дали в тяхното място има такива секции. И имат правото да определят срок да подават заявления, за да може да бъде разкрита секция за гласуване извън страната, така че те да могат да упражнят своето право на глас в националния референдум. Към

момента те могат да подават тези заявления за образуването на секция. А вече самото гласуване за референдума ще става с вписване в списъка за гласуване в секцията, която ще е образувана, и подаване на декларация, че не са гласували в национален референдум на друго място, за да могат те правилно да упражнят. В изборните книги е приет и образеца на бюлетина за гласуване в референдума, с която те ще могат да се запознаят. Но така или иначе тепърва пред ЦИК стои въпросът в следващите дни да приеме решенията за образуване на секциите извън страната; за приемането на разяснителната кампания по отношение на българите, живеещи в чужбина, във връзка с референдума; за самото гласуване по принципни решения, които ще имат значение за упражняването на правото на глас в този национален референдум.“

По въпроса дали тези принципни решения се различават от решенията при парламентарни избори:

„Посъществотезипринципнирешениясеразличават дотолкова, доколкото става дума за гласуване в национален референдум, и в спецификата на самия референдум има неща, които са различни от всеки друг вид избор. По същество гласуването ще бъде по същия начин, както е в другите избори. Разбира се бюлетината е различна, тя е с „да“ и „не“ като отговор на съответния въпрос.“

Илеана Райчева

Островите Св.Иван и Св.Петър

Християнската история с Черноморски полъх

Остров „Св. Иван“ край Созопол е най-големият остров в Черно море, со който може да се достигне само с лодки от пристанището в Созопол. Островът Св.Иван е бил свято място за древните траки, които направили тук свое святилище още през VII в. пр.н.е. Тогава на южния бряг на острова е издигнат голям храмов комплекс, чието средище е високата 13,2 m бронзова статуя на Аполон Лечител, дело на скулптора Каламис. На острова се намира манастира „Св. Йоан Кръстител“ от V век, който е открит при археологическите проучвания под ръководството на проф. д-р Казимир Попконстантинов и н.с. Цоня Дражева. Там е открит реликварий със запазени мощи на светец. Надписът на придружаващата каменна кутийка доказват, че това са

мощи на патрона на манастира „Св. Йоан Кръстител“, положени при полагане на *sacra mensa*. В чест на патрона на манастира в средата на XII в била издигната втора кръстокуполна църква с богата декоративна украса. През следващите векове манастирът привлякъл много монаси и станал най-важния византийски книжовен център в източната част на Балканския полуостров. В манастирската библиотека (скрипторий) работили много високообразовани монаси-книжовници, които копирали богослужбни книги, житийни съчинения и правели преводи от гръцки на български език. Това дало възможност манастира да се превърне в крупен разпространител на християнската култура. Най-ранната

книга, създадена тук е датирана в X век, а най-ценната - романът „Варлаам и Йоасаф“ от XII в. днес се съхранява във Ватиканската апостолическа библиотека. Активната книжовна дейност на манастира продължава и в първите векове на османското владичество.

Обновен е значително през 1263 г., когато Михаил Глава Тарханийот построява нов съборен храм – „Св. Йоан Предтеча“. Още тогава манастирът е обявен за царски, а през 1308 г. след венчаването на българския цар Тодор Светослав за Теодора Палеологина на острова, манастирът получава статут на царски. През 1363 г. император Йоан V Палеолог издава златопечатна грамота, с която се потвърждават поземлените владения на манастира. Разрушен е до основи

през 1453 г. и е възстановен през 1467-1471 г. от монаха Гервасий. Активната книжовна дейност на манастира продължава и в първите векове на османското владичество. През 1623 г. той е напълно опожарен при сражения между казашки пирати от Северното черноморско крайбрежие и турската флотилия.

Днес островите св.Иван и св.Петър са национален археологически и природен резерват, които е в процес на проучване, реставрация и консервация.

Предполага се, че поради природен катаклизъм остров Св. Петър се е отделил от остров Св. Иван, тъй като не се споменава в писмените извори до втората половина на XIX в.

П143

Дълбоки корени

АНТОН МИТОВ

Политрата в човешката душевност

Художник, преводач, критик и преподавател – това са призванията на Антон Митов, един от най-големите живописци в българската история. Семейството на големия живописец е свидетел на страшното старозагорско клане от страна на турските войски, които изпепеляват родния им град. Антон Митов и неговите близки успяват да се спасят от пламъците и ятаганите, но огънят поглъща занаятчийското им ателие. Принудени са да търсят спасение в Свищов, но там едва не умират от гладна смърт. Бъдещият художник обиколя целия град, за да търси работа, но преселниците като него са толкова много, че никой не може да му помогне. Затова отива в Румъния, за да работи като писар и едва след Освобождението се завръща в Стара Загора. В него назрява голямата му мечта да стане, но тза онези времена изглеждало много трудно изпълнимо. За да си набави средства за пътуване започва да работи като телеграфист, но в свободните моменти учи френски език. Така усвоява езика, че по-

късно успява да преведе творбите на Виктор Юго, а междуременно рисува скици и портрети. Усилията му са възнаградени и след две години усърдна работа заминава за една от най-престижните школи за живопис, а именно във Флоренция. Няколко месеца обикаля ателиетата и музеите, облечен, както разказва Петър Константинов, в „груб дълъг кожух от карнобатски шаяк, подплатен с буйна овча кожа“.

През есента на 1881 г. Митов е приет в Художествената академия в класа на проф. Джузепе Чаранфи, който е възхитен от уверенията му и точен рисунък, присъщ повече на зрял художник, отколкото на 19-годишен младеж. Когато се дипломира, Митов вече е шлифовал стила си и умее да комбинира много точно нюансите и да пресъздава хората с проникателността на психолог. Въпреки предложенията му за работа в Италия Антон Митов, се завръща в България, въпреки тежкия живот в страната. Като първи дипломиран живописец, той веднага намира място като учител. Работи това цял живот – първо в Стара Загора, после в Пловдив и Варна. Но най-плодотворен е периодът, в който преподава в Художествената академия в София. Идеята за това висше училище е предложена за първи път от Константин Величков и първоначално среща много подигравки. Необходими са много усилия, за да се стигне до нейното откриване през 1896 г. Антон Митов е поканен за един от първите учители заедно с Борис Шатц и Иван Мърквичка, с

Горе – „Пазар в София“ 1917 г.

Долу в ляво – „На чеимата“ 1899 г.

когото от 1893 г. издават първото списание за изкуство у нас. И тримата са много обичани от своите ученици и поставят принципите на художественото образование в България – работа, която изисквала всичките им сили, за да се преборят с предразсъдъците. Постепенно Митов налага своя авторитет, става професор, а след това е избран два пъти за директор на Академията – в периода 1912-1918 и 1924-1927 г.

„Учениците му си спомнят със симпатия за неговата ерудиция. „История на изкуството учихме при проф. Антон Митов – пише в своите спомени Чудомир – какъвто си беше къс, дебел, с къса шия, като се качеше горе на „фенеря“, приличаше на глобус. Той говореше интересно... минаваше за теоретик на изкуството, беше културен човек и често излизаше в печата със статии или критики, подписани с „Имос“ или „Тонино“.“

Сред по-известните му картини са: „Връщане от гроздобер“, „Пазар на грозде в Евксиноград край Варна“, „Златар на Софийския пазар“, „Из Софийския пазар“, „Група селяни на пазар в София“, „Група селянки на пазар в Силистра“, „Портрет на Иван Мърквичка“, „Автопортрет“. Автор на първите морски пейзажи в българската живопис: „Варненско пристанище“, „Варненски бряг“, „Варненско море“.

Сред публикациите на големия общественик и политик Митов са „Писма върху България“, които излизат във вестниците „Балканска зора“, „Вечерна поща“, „Свят“, „Мир“ и сп. „Изкуство“. Умира на 20 август 1930 г.

П43

Из безценните мемоари на Антон Митов

„Старозагорската дружина замина за отбрана на южната ни граница, понеже се предполагаше нападение от турците, и аз заминах с нея за Ямбол като доброволец, обаче оттам бидох повикан от главния комисар в Пловдив и назначен да завеждам телеграфните станции в града и онези на гарата му... Когато очаквахме нападение от турците, нападнаха ни сърбите, тъй като крал Милан, подбутнат от австрийците, поиска да възстанови някакво равновесие на Балканския полуостров, затова всички наши войски бяха отправени към Сливница, а на турската граница около р. Арда бяхме събрали наше въоръжено с кримки население под командата на тогавашния поручик Чардафон Великий. Един ден когато бях на телеграфния апарат, от станцията на Кърджали викат спешно Пловдив, на което моментално отговорих. От нея станция говореше сам Чардафон, като искаше да предам една телеграма до правителството в София, в която той излагаше едно твърде опасно и сериозно положение на поверената му граница... Покойният министър-председател Петко Каравелов, комуто предадох телеграмата, тоз час ми предаде по телефона да отида при пловдивския английски консул - капитан Джонс, и да му предам телеграмата на Чардафон. Аз се познавах с консула и му занесох лично телеграмата, която той, след като прочете внимателно, ми каза да почакам малко и стана, та написа една шифрована телеграма до английския посланик в Цариград, която ми подаде, като ме помоли да предам лично и немедленно по предназначение... На другия ден се получи телеграма отговор направо от Лондон до капитан Джонс, подписана от министър Солсбъри - не вече шифрована, а открита на французски език, в която се казваше: кажете на българското правителство дане се безпокои, турците не ще посмеят да преминат р. Арда. Разбира се, преди всичко аз съобщих тази телеграма на правителството в София, а после лично я занесох на консула, който се зарадва твърде много и заповяда да донесат шампанско да пием за щастливото довършване на Съединението и за благоденствието на съединена България...“

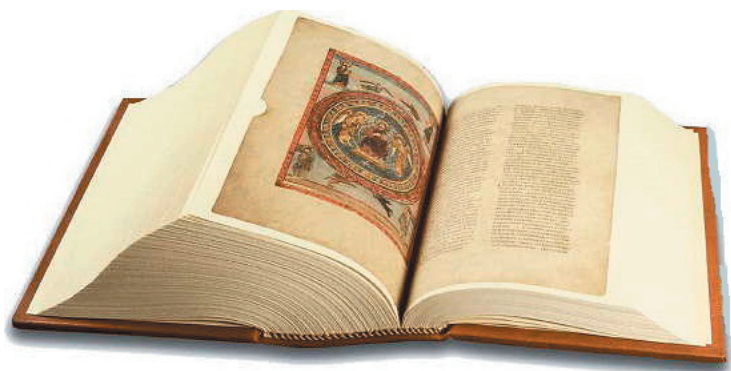
Имало едно време

Животът на Драган Цанков – достоен за роман

„Шеговит и язвителен, често груб, но с една сърдечност, която обезоръжава, яростен ей сега и подир секунда смеещ се, разпасан в езика... но ловък, наблюдателен и хитър”

„Драган Цанков всякога говореше пламенно, убедително и искрено, па и реченото му беше речено и думата му беше дума, той бе дързостен и решителен, а пък никому и пред никого глава не кланеше”.

П. Карапетров

Драган Цанков е роден в Свищов в семейството на търговец. Съдено му е да живее в бурно и интересно време – епохата на българското Възраждане, когато българите, вече над четири века под османско владичество, се сплотяват национално и скоро ще поискат своя независима и демократична държава. Но в началото е словото. Към средата на XIX век нашите предшественици развиват свое национално образование, книгоиздаване, печат. Драган Цанков се включва във всичко това след учението си в Свищов, Габрово, Одеса, Киев, Виена.

Учителства в различни градове, съставя учебни помагала. Доставя печатарско оборудване в родния си град, но не получава разрешение от властите да открие там печатница. Затова заминава за Цариград. С дейността му се свързват издаването на списание „Български книжици”, което има изключително значение за културното развитие на българската интелигенция, както и на в. „България”.

По това време на дневен ред е българският църковен въпрос. Нашите предци искат да имат самостоятелна църква, отделна от Цариградската патриаршия. Приносът на Цанков е значителен, макар че и до днес е обект на спорове. Той приема католицизма и става светски лидер на Униатското движение. Неговата цел е да обедини българите в автономна църква под егидата на Папата.

В крайна сметка църковният въпрос е решен по друг начин. Султанът узаконява с ферман автономна православна екзархия по българските земи. Но дейността на Драган Цанков също е важна. Униатите се ползват с подкрепата на Франция. Те пораждат в Италия и Франция интерес към българската кауза, създават полезни връзки.

По въпроса за националното освобождение Цанков е сред т. нар. „умерени”, т. е. привърженици на борбата с мирни средства. Те не участват в подготовката на Априлското

въстание през 1876 година. След като въстанието е потушено от османската власт с много кръв, Драган Цанков, вече авторитетен общественик, е натоварен от Екзархията с важна мисия. Той е включен в делегация, която поставя българския въпрос в най-важните европейски столици. Пратениците постигат изключителни успехи. В Лондон за българската кауза са спечелени лидерът на либералите Уилям Гладстон и много британски общественици. В Берлин делегацията има среща с канцлера Ото фон Бисмарк, който се изказва в подкрепа на българското освобождение. Успешни са и посещенията в Париж и Рим. А в Санкт Петербург българите са приети лично от император Александър II. Той обещава свобода на България в близко бъдеще, дори ако Русия трябва, по негови думи, „да извади меч”.

Свободата наистина идва на 3 март 1878 г. след Руско-турската война от 1877-78 г. Драган Цанков е един от най-видните политици на нова България. Той е депутат в Учредителното събрание, което поставя основите на нейната държавност. „Нашата Конституция – пише Цанков по това време – трябва да стане... таквази, по която да може да живее политически целият народ, а не само няколко души от народа, сиреч държавният глава”. И наистина Либералната партия, сред чиито лидери е Цанков, успява да прокара една от най-демократичните за времето конституции в Европа.

В периода март-ноември 1880-а Драган Цанков оглавява третото поред българско правителство. Но и по-късно, когато е в опозиция, оставя ярки спомени. През 1881 г. княз Александър Батенберг суспендира Конституцията и въвежда авторитарно управление, т. нар. „режим на пълномощията”. Като противник на този режим Цанков е заточен в град Враца, Северна България. Един любопитен факт: на властите заточението се вижда малко, та решили да обявят опасния либерал за душевно болен и да го затворят в лудница. Но протестите в цяла

България били толкова силни, че този план е изоставен. Драган Цанков продължава да води непримирима борба срещу пълномощията до пълната победа през 1883-а. Тогава той отново поема премиерския пост за около десет месеца.

Нови превратности настъпват през 1886-а. Княз Батенберг е свален от проруски военен преврат, но контрапреврат скоро докарва на власт прозападно управление начело със Стефан Стамболов. Драган Цанков, който по време на униатското движение е бил сред прозападно настроените българи, вече е твърд русофил. Той напуска родината си като политически емигрант, противник на Стамболов. Ожесточените борби на русофили и прозападни русофоби не донасят слава никому. Те са болест на младата българска демокрация, все още много зависима от противоречията между Великите сили. В тези борби постепенно залязва политическата кариера на Драган Цанков. Той се завръща в България през 1895-а, избран е отново за депутат, но влиянието му намалява. Оттегля се от политиката през 1903-а, осем години преди смъртта си.

Половин век обществена дейност тогава са цяла епоха. Животът на Драган Цанков е като истински роман за онези бурни времена. Дълги години той е сред най-популярните оратори в парламента.

Ето какъв портрет на депутата Цанков прави летописецът на онова време Симеон Радев: „Шеговит и язвителен, често груб, но с една сърдечност, която обезоръжава, яростен ей сега и подир секунда смеещ се, разпасан в езика... но ловък, наблюдателен и хитър”. При всичките обрати в дейността на Цанков, при всички спорове около неговата личност и дело, той има своите несъмнени звездни мигове – в борбата за национално освобождение и за утвърждаване на демокрацията в България.

На прозореца

Летният терор на емигрантите

От гледната точка на един посрещач

С настъпването на лятото идва летният терор на емигрантите. Буквално всяка седмица започва да звъни по някой, с покани да се видите. Понякога се събират по двама-трима в една седмица и се чудиш как да ги вкараш в график, особено през юли и август.

Те са от поколението на 50-годишните или прехвърлилите втората половина на 40-те си години. Онези, които първи се ометоха от България още през 1990 г., когато започваше голямата гладория и суматоха. Сега позастарели, поразочаровани, пооплешивели, някои позабогатели и метнали някое кило на кръста за мъжете и на ханша за жените, те започват да се прибират за кратката си и изстрадана лятна отпуска с едно единствено желание - да се видят с колкото се може повече хора, които крепят единствената им нишка с тая страна България. Място, което те едновременно хем презират, хем им липсва.

Само че въпросните крепители на нишката, които са останали тук, също са поостарели, преживели вечната криза на прехода и вече поели ударите на очертаващата се като вечна за България световна икономическа криза. Те също са пооплешивели и понадебелели, поуехнали в ентузиазма и надеждите си. Освен че искат забавление, емигрантите искат и разбиране. А точно това идва малко в повече.

Разбирането означава да се превърнете в нещо средно между психиатър и много близък роднина. Въпросната особена позиция се изразява в това да изслушате мотивацията им защо са заминали, да ги убедите, че не са сбъркали, да им кажете, че вечно ще живеят в съзнанието ви и да изразите възхищението си от техния неотразим успех.

“Ти знаеш ли какво е да си чиновник в социалната служба на Австрия”, гордо заявява стара позната, на която от 300 м й личи, че е комплексирана до смърт и има тайни проблеми с алкохола. След това ви обяснява, че това едва ли не е следващата по важност позиция в Европейския съюз, след шефа на Европейската централна банка. Вие с разбиране кимате, защото ви предстоят още срещи със завърнали се в отпуска емигранти и се чудите дали ще можете да изслушате дивотиите им със същото търпение.

Проблемът на летните отпускари-емигранти е, че се опитват да възстановят младежкия си ентузиазъм и отношения с приятелите във време, когато те безвъзвратно са отминали. Ако ще и Василиса Прекрасна да е, след като повече от 20 години почти не сте се виждали, едва ли ще изпаднете в див възторг от предстоящата среща, защото споменът за въпросния човек е твърде избледнял.

Нямате нищо против тези хора, но те просто не са в центъра на съзнанието ви, а често нямате време да го вместите в графика си. Емигрантът обаче не знае това, а ако го научи, страхотно ще се огорчи. Вие не искате да му причините подобно негативно усещане. Пред въпросната среща с него ви наляга големият въпрос: “Ами сега какво ще си говорим?”

В интерес на истината това не е основен проблем, защото емигрантът в отпуска говори като латерна. От време на време се опитва

да зпревари в бърборенето сам себе си. Сега той навакства дългото мълчание и отронване на служебни любезности сред колегите си в чужбина. При това, там той го прави много внимателно. Сега не е нужно да внимава и може да говори за неща и хора, за които вие сте единствените му събеседници.

По тази причина затъвате в безкрайно припомняне на учителки, съученици, приятели, стари гаджета, обикновени пияндета и полудеградирали типове, които в средата на 80-те са давали големи надежди. Чат-пат за цвят се споменава и някой умрял. От този разговор в главата ви става същински качамак, уморен сте от надвикването и се чудите как ще изкарате утрешния ден, защото се е наложило да седите в някой бар с емигранта в отпуска до 2 часа след полунощ.

Ако им откажете среща с благовиден предлог, ще последват още около поне 5-6 обаждания. И понеже сте възпитан и не желаете да обиждате човек, с когото ви свързва отиващата си младост, решавате да изгърпите рандевуто, дори и с цената на недоспиване и главобол на следващия ден. Все пак не сте дотолкова коравосърдечен.

Емигрантството е почти постоянно отсъствие от определена действителност и скачането в нея за седмица-две не носи особено удоволствие нито за госта, нито за посрещачите му. Както не е приятно да влезеш в залата по средата на представлението...

След известни, близо 20-годишни наблюдения, се различават няколко основни типа емигранти.

Първият е на неподправения и откровен лузър-неудачник, който се опитва да се представи за велик. Той стръвно напада българската действителност, има страхотно мнение за политическите процеси в света, може да ви каже интересни неща за това как се мият кенефите в Канада, например. Но в крайна сметка разговорът с него е като шум в ушите. Той обича да се фукляви, но за работата си почти нищо не говори. А ако спомене нещо, то звучи като “супервазър при третия вицепрезидент в отдел “Озонови разработки”. С тая усукана терминология той цели да ви омаломощава и повече да не го питате. Защото тогава ще му се наложи да обяснява с какъв зор е спестил парите от социала, с които да се добере до престарелите си родители.

Вторият тип привидно е по-овладян. От тези

емигранти лъха спокойствие и сигурност и познаване на страната, в която са се преселили. Имат чуждоземни маниери, малко повече, отколкото трябва. Работата им е прилична, а дрехите добри и дори маркови. Понякога за вкус в говора им на български се прокрадва лек акцент, а в жестовете - европейски стил. Тази група е готова да изпадне в умиление пред всеки буркан с лютеница или парче луканка. Да покажат колко им липсват тези неща в пустата чужбина. Но също може да сте свидетели на зверска истерия след някоя и друга водка. Тогава истинската им същност лъсва и се разбира, че не са шлифовани продукти на Запада, а обикновени нашенски простащи, които озверено избиват комплексите си на чужденци в собствената си страна, използвайки за повод неравните тротоари, например. Тогава може да чуете от тях и доста отвратителни неща за България и българите.

Третият тип са притиснатите напоследък от живота хора, които нямат време да театралничат, а работят по принуда в чужбина като гурбетчии, за да изхранват семействата си или родителите си, останали в малки градчета и села в България. Предвид ангажираността със собственото си оцеляване, те не се занимават с други паралели между България и останалия свят, освен чисто икономическите и недостига на пари.

Четвъртият тип са хора, на които им писва да се преструват, чувстват се отчуждени от действителността, в която живеят там. Те просто се прибират завинаги. Малко са и затова ги показват по вестници и телевизии, както някакви леко екстравагантни идиоти.

И петият тип - истински успешите емигранти. И те са малко и понеже наистина са успели, няма да ви направят впечатление. Това са хора, които имат реална преценка какво са постигнали, реална преценка за България и реална преценка за самите себе си. Те не се налага да се представят за такива каквито не са, защото и това, което са, е много. Те са истински космополити и по тази причина не се налага да псуват българите като се напият. Те знаят предимствата и недостатъците на България и то без да сантименталничат или да си правят излишни илюзии. Те са заможни, харесвани и често мислят за собствената си реализация, понякога дори и пак в пределите на България.

Толкова за емигрантите и техните летни отпуска. Нека не оставяме впечатлението, че тези хора не трябва да се връщат в България. Това просто би било абсолютно несъстоятелно. Дори е хубаво да го правят колкото пъти си поискат. Всичко казано дотук обаче има за цел да изтъкне, че хората, които ги посрещат, не са единствено краткотрайни сътрапезници и аниматори на партита, а имат своите проблеми и грижи, дори и през лятото.

Просто гостите трябва да разберат, че истинската оценка за тях, съпроводена с уважение и симпатия, ще дойде от естественото им поведение и проява на разбиране към околните. В крайна сметка дистанцията на времето е непреодолима и с това трябва да се примирим. Но не е лошо да оставиш поне добро чувство.

Георги Николов

Човекът е единственото животно, което си задава въпроса: "Кой съм аз?"

Мистерията на живота

Роден без точна дефиниция. Единственото което му е известно е, че съществува, но не знае кой е. Идва и си отива от този свят по Божията воля. А как ще премине по пътя – избира сам.

Той е "като част от безкрая", нещо мимолетно, безгранично, обвито в своята тайна. Това е неговата слава и присъда... Точно тя създава онова постоянно напрежение, което го води към себепознанието. Човекът живее в този свят, без да се познава дори на половина...само някакви 10%, нали? И не му стига един живот, за да открие докрай своята най- дълбока същност.

Едно нещо обаче е ясно, че той е уникална и неповторима смес от творчески заложби. Но това, разбира се, не подобрява разбирането му за самия себе си.

Е в крайна сметка откриваме, че да не познаваме добре себе си може да бъде и предимство нали? Може би за някой добро, за други лошо, ще кажете вие.

Самото откритие, че сме една мистерия, която не съзнава своята природа, със сигурност разпалва нашия нестихващ интерес. Ето защо, от незапомнени времена проучваме и описваме живота си като най-ценното нещо до което сме се докосвали. Ще попитате как? Като насочим цялото си внимание и сили към постигане на една определена цел.

Повечето хора живеят без

програми, без какъвто и да е дизайн за своето бъдеще. Без да бъдат организирани по някакъв начин. Те просто вярват, че Съдбата ще се погрижи за всичко. Достатъчно е те да присъстват...като на кино! А след това, за щастие, лека по лека, започват да търсят себе си във филма.

За мнозина това може да е едно събитие, проблем, сън, нещо, което събужда по-голямата необходимост от използване на собствения потенциал...Да запали искрата на ентузиазма и страстта, за да изпълни своята мисия в този живот...Някой го наричат постигане на себerealization, а други доближаване до Бога.

Не е важен етикетът, а усещането за удовлетворение, което ви води по пътя.

През последните години, работейки с много българи по света, осъзнах колко много хора са се "вкоренили в главата си". Според мен, това е голям психологически проблем.

Логиката, яснотата, необходимостта да се разбере една

ситуация ... Какво са те? Това са само онези временни стремежи и желания за подобрене на вътрешния поглед.. А ако трябва да се научим да слушаме повече? Защо? За да се върнем и да се свържем с най-дълбоката си същност?

„Все на мен ми се случва това! Ти си виновно за всичко!“ – не спира да критикува умът.

„Животът ми е най-голямото чудо ! Благодаря ти, че го споделяш с мен! Чуваш ли този глас? Любовта е тук...“ – с топла усмивка отговаря сърцето.

Звучи ли ви познато? Неспирният диалог между нашите господари. Да превключим от главата към сърцето е изборът, което ни позволява да се запитаме: "...но защо, по дяволите, трябваше да си създавам толкова много съмнения и въпроси?"

Разбира се, мистериите на живота остават, но мога да ви уверя, че много от проблемите се изпаряват, като мъгла на слънце..

Мистерията на живота трябва да се изживее в слушане ... не в разрешение!

И накрая, да си припомним старата истина: човекът не е това, което трябва да бъде- той е само едно велико начало... Краят все още е неизвестен. А това е най-красивото в приказката, нали?

Димитринка Йорданова

Животът ми е най-голямото чудо

Духовни двери

България и римската църква в историята

По силата на редица геополитически и културноисторически обстоятелства още от времето преди покръстването (864 г.) България е в сферата на Константинополската (Цариградската) патриаршия. Независимо от това за българите, за нашата държава и църква противоречията между двете основни сили в християнска Европа, Константинопол и Рим, не винаги са смятани за непреодолими. Когато кан/княз Борис-Михаил (852-889, + 2 май 907 г.) се насочва към Христовата вяра, църквата официално е единна. Борис търси връзки със Запада (Германската империя), но обстоятелствата водят до друго решение – България приема християнството от Константинопол. За владетеля не е приемливо България, едната от трите “Велики сили” в тогавашна Европа, да бъде духовно подчинена на някого, особено на стария противник Византия. Търсейки път за придобиване на собствена самостоятелна (автокефална) църква, България започва оживени преговори с

публика. Апогей на тези връзки е издигането на св. Методий за архиепископ.

Въпреки че след събора от 869-870 г. България се завръща в лоното на източната църква (вече със свой архиепископ), контактите с Римската църква се запазват и при царете Симеон (893-927), Петър (927-969) и Самуил (997-1014). Според презвитер Козма Рим често е посещаван от български монаси. В “Българския апокрифен летопис” (краят на XI – първата половина на XII в.) се твърди, че св. цар Петър починал в Рим – легенда, която отразява тези трайни връзки. След падането на България под византийска власт, “Великата схизма” между Константинопол и Рим (1054 г.) и кръстоносните походи през XI-XIII в. дистанцията между българите и католическия свят постепенно се увеличава. За това способстват и опустошенията, нанесени от участниците в първите четири кръстоносни походи, чиито действия засягат пряко българските земи, съответно, през 1196-1197, 1147, 1189-1190 и 1204-1205 г.

През 1232 г. в резултат на противоречията с Латинската империя, Унгария, а и със самото Папство, цар Иван Асен II (1218-1241) прекратява унията. През 1235 г. Търновска патриаршия възстановява своя изконно православен статут. През XIII-XIV в. нерядко тя дори е на по-твърди ортодоксални позиции от Константинопол, а Търново е на път да се превърне в “Трети Рим на Православието” – мисия, поета по-късно от Москва. Въпреки това фактът, че има български владетели, техни близки и приближени, свързани с католицизма, способства за продължаване на контактите. Католички са втората съпруга на цар Борил (племенница на латинския император Хенрих), унгарката Анна-Мария (съпруга на Иван Асен II), унгарката Анна (съпруга на Михаил II Асен), деспотица Кераца Петрица (майка на цар Иван Александър), вероятно видинската царица Анна (съпруга на Иван Срацимир), и др. Кераца приема католицизма (запазено е лично писмо на папа Бенедикт XII до нея от 1337

Рим, отразени в “Отговорите на папа Николай I по допитванията на българите” и преписката с папите Адриан II (867-872) и Йоан VIII (872-882). В страната пристига папска мисия (866-869 г.), Рим е посещаван от български дипломати: Йоан, Мартин, Сондоке, ичиргу-боилът (първият “министър”) Стазис и дори “вторият човек” в държавата, кавкан Петър. В България последователно действат епископите Формоза Портуенски, Павел Популонски, Гримоалд Полимартийски, Доминик Тривенски и други латински прелати. Княз Борис-Михаил предпочита за български архиепископ Формоза, докато Рим се опитва да наложи по-малко авторитетна личност. Знае се, че княз Борис - Михаил “следвал примера” на Формоза, неговият добродетелен и благочестив живот - както отбелязва акад. В. Гюзелев, единствен случай, когато “български владетел е изпитал непосредствено и трайно влияние на духовник от Римската църква и го е превърнал в образец на следване и подражание”.

Делото на Светите братя Кирил и Методий (обявени от папа Йоан Павел II за “съпокровители на Европа”) има фундаментално значение за българската култура. То обаче е и изключително важен маркер в отношенията на българите, нашата държава, църква и култура с Рим и Запада. Изпратени във Великоморавия от Византия, Светите братя признават папското върховенство. Най-близките им ученици (Климент Охридски, Горазд, Наум, Ангеларий и др.) са ръкоположени за свещеници или дякони в Рим през 868-869 г. от папа Адриан II – един факт, който се помни най-вече от специалистите и е малко известен на широката

И все пак, България и нейната църква не смятат връзките с Рим за проява на “ерес”. Още в края на XII в. царете Петър (1186-1197) и Асен (1187-1196), освободители на своя народ от византийска власт, търсят контакти с Рим. Основната причина е нежеланието на Византия да признае възстановената държава и нейната църква. Двете страни постигат църковнополитически съюз (уния) при цар Калоян (1197-1207) и папа Иннокентий III, като се позовават на връзките при “старите български царе” (Борис, Симеон, Петър и Самуил). Както основателно допуска проф. Радко Поптодоров стратег и организатор на тази политика е най-вече архиепископ Василий – един от големите и заслужили водачи в нашата история, който обаче продължава да е в сянката на безспорно даровития държавник и военачалник цар Калоян.

През 1202-1203 г. столицата Търново е посетена от презвитер Доминик, а царски пратеници (свещеникът Константин и боляринът Сергей) отнасят писма и дарове на Иннокентий III. Върхов момент е визитата на кардинал Льв в Търново и сключването на унията на 7 ноември 1204 г. архиепископ Василий става “примас” (от западна гледна точка титлата се приема за равнозначна на “патриарх”), а Калоян получава кралска корона, но се подписва като “император” (“цар”). България признава върховенството на папата, като запазва с негово съгласие православните канони. Това най-авторитетното за епохата международно признание има и практически последици - в териториалния спор с Унгария Иннокентий III застава на българска страна.

г.), когато е владетелка на Карвуна (Каварна) и Добруджа - свидетелство за активността на западните мисионери по черноморските брегове. Връзките на България с търговските републики Дубровник, Венеция и Генуя на свой ред засилват контактите с католическия свят. Периодично папството се опитва да привлече България към възобновяване на унията, но условия за подобно развитие не се създават. Напротив, при унгарската окупация на Видинското царство (1365-1369) е направен опит за насилствено покатоличване на православните българи в неговите предели. Идеята за преодоляване на противоречията между католици и православни е изключително актуална във времето на османската експанзия (XIV-XV в.). Във Византия и православния свят се разгаря ожесточена борба между привърженици и противници на сближението с Рим. Някои български духовници имат може би най-умерените и принципни позиции по въпроса за християнското единство. Още в края на XIV в. руският митрополит Киприан Българина (1375-1406), сподвижник на патриарх Евтимий Търновски, призовава за Вселенски събор с цел постигане на помирение и единство. По неговите стъпки върви и друг велик българин, Григорий Цамблак. Като митрополит на Киев и Литва той посещава грандиозния църковен събор на католическото духовенство в Констанц (Германия) през 1418 г. и призовава за единство пред лицето на мюсюлманската заплаха. Като синове на поробената вече България двамата духовни водачи са особено чувствителни към османската експанзия.

проф. Пламен Павлов

“И ти, Витлееме Ефратов, малък ли си между хилядните Юдини? От тебе ще излезе Оня, който трябва да бъде Владика в Израил и чийто произход е от край време, от вечни дни. Затова той ще ги остави до време, докле роди онази, която има да роди; тогава ще се върнат при синовете Израилеви и останалите им братя. Ще застане той и ще пасе с Господня сила, с величието на името на Господа, своя Бог, и те ще живеят безопасно, защото тогава той ще бъде велик до краищата на земята. И ще бъде Той - мир.”

8 септември - Рождението на Блажена Дева Мария

Рождество Богородично е един от най-големите празници на Християнската църква. Божият промисъл подготвил постепенно появяването на св. Дева Мария. В дълга редица поколения благородството се издигало непрекъснато, човешката природа ставала по-съвършена, докато най-последно благословената двойка – Йоаким и Ана – се явила като благодатна почва, на която могла да поникне такава чудна издънка – пресвета Богородица.

На три дни път от Йерусалим се намирал малкият градец Назарет. Там живели праведните Йоаким и Ана, които светата Църква нарича “богоотци”.

Йоаким произхождал от Давидовия род, а света Ана – от рода на Аарон. Били много щедри, милосърдни. За себе си изразходвали само една трета от доходите си. Другата трета жертвали за храма, а последната трета раздавали на бедните.

Всекидневна скръб помрачавала живота на тези добри хора: нямали деца. У израилтяните това се считало за голямо нещастие, понеже бездетните родители се лишавали от надеждата да имат за свой потомък очаквания Месия.

На един от големите празници Йоаким дошъл със свои роднини в Йерусалимския храм. Искал да принесе жертва на Бога. Храмът бил препълнен с народ. Застанал Йоаким пред първосвещеника и му открил желанието си. Първосвещеникът започнал да го укорява, че заради греховете му Бог не го благословил с деца. При това положение той не бил достоен да принася жертва. Йоаким се нагъжил дълбоко. Излязъл от храма, като се утешавал с мисълта за безбройните милости на Бога към израилския народ.

По някое време скръбта му обаче станала толкова голяма, че не пожелал да се върне в къщи. Отишъл в пустинята, където пасяло стадото му. Там прекарал той в молитва и строг пост 40 дни. Молел се усърдно Бог да се смили над него, да извърши чудо – да стане и той баща, както някога Авраам станал баща в дълбоки старини. Вестта за тревогата на Йоаким в Йерусалим стигнала в Назарет до Ана. Тя затъгувала дори повече от мъжа си. Считала себе си за причина за бездетството им. И като мъжа си почнала също тъй горещо да се моли на Бога да я облагодетелства с рожба.

Веднъж, като работела в домашната си градина, видяла сред клоните на едно лаврово дърво гнездо с малки птиченца. Гледката на това щастливо гнездо я хвърлила в още по-голяма скръб.

- Само аз, Господи – казала тя със сълзи на очи, - съм мъртва и безжизнена. Цялата природа те прославя със своите плодове. Всички се радват на свои деца. Само аз съм бездетна като безводна пустиня... Господи, Господи! Ти си дарил на Сарра в старините й син. Чуй и мене. И аз ще Ти принеса роденото от мене в дар, за да бъде благословено в него Твоето милосърдие! Ана вложила цялата си душа в тая

молитва. И ето – ангел Господен застанал пред нея и й казал:

- Ано, Ано, твоята молитва е чуга. Твоите вопли преминаха облаците. Твоите сълзи капнаха пред Господа. Ти ще родиш благословена дъщеря, заради която ще бъдат благословени всички земни родове. Чрез нея ще бъде дадено спасение на целия свят. Ще я наречеш Мария.

Ана веднага дала обещание, че ако роди дете, ще го даде в служба на Бога.

Преди да сподели своята радост с мъжа си, тя отишла в Йерусалимския храм, за да благодари на Бога и там да повтори своето обещание.

В това време ангелът Господен се явил и на Йоаким в пустинята и му казал:

- Бог чу твоята молитва. Жена ти Ана ще роди дъщеря, която ще бъде ваша обща радост. За да се увериш в моите думи, иди в Йерусалим. Там при златните врата ще намериш жена си, на която вече е възвестена тази радост.

Щастливите съпрузи се срещнали в Йерусалим. Разплакали се взаимно за явяването на ангела и принесли заедно жертва в храма.

На 9 декември светата Православна църква чества празника Зачатие на света Ана. Това е денят, в който света Дева Мария се заченала в утробата й. Девет месеца след това – на 8 септември – пречистата Дева се родила на света.

Като навършила три години, малката Мария, бъдещата пресвета Майка на Божия Син, Господ Иисус Христос, била заведена в Йерусалимския храм. Тъй родителите й изпълнили обещанието си: предали своята единствена рожба в служба на Бога.

В това време при храма живеели в отделни малки килии мъже, жени, девизи, които посветили себе си изцяло на Бога и тъй водели чист, благочестив живот. Те били предобрази на бъдещите християнски монаси и монахини.

В тържествено шествие Ана се приближила с детето към храма. В ръцете на девойките, които придружавали Мария, както и в ръцете на другите присъстващи, горели свещи.

За да посрещнат Йоаким и Ана, с пение излезли из храма свещеници, начело с първосвещеника.

Ана поставила отроковицата Мария на първото стъпало на храма, който имал 15 високи стъпала. И станало голямо знамение. От никого не водена, от никого не покрепяна, Дева Мария изкачила леко и право всички стъпала. Почуда се изписала по лицата на всички присъстващи.

Малката Мария била оставена, като другите девизи, да живее при храма. Тъй се лишила тя от родителите си, предадена изцяло на Бога.

Починал баща й Йоаким на 80-годишна възраст. Като останала сама, света Ана се преселила от Назарет в Йерусалим. Сдобила се с жилище близо до дъщеря си. Молела се постоянно в храма до своята смърт.

14 септември - Въздвижение на Светия Кръст

14 септември е един от най-важните и тържествени църковни празници - “Въздвижение на Светия Животворящ Кръст Господен”. Църквата извършва поклонение пред Светия честен Кръст Господен 4 пъти през годината. На Кръстовден, църквата извършва поклонение пред Светия честен Кръст Господен.

Легендата за празника ни връща към времената, когато християните не притежават кръста на Христос. През 312 г. Константин Велики потеглил с войските си към Рим, за да освободи столицата от властта на тирана Максентий. Силите на императора били по-малобройни и той помолил Бога за подкрепа. През нощта императорът видял в небето кръста и надпис: In hoc vinces - “с този ще победиш”. Последвала победа, която направила Константин единствен император.

Това предсказание го обърнало към християнството и той направил кръста своя емблема, разрешено било изповядването на християнската вяра и преследванията на християните са прекратени. Няколко години по-късно, през 326 година царица Елена, майка на Константин Велики, посетила светите места в Палестина и пожелала да открие св. кръст Господен. По указание на един стар евреин, почнали да копаят и открили трите кръста в 326 година. След време над пещерата на Гроба Господен построяват храм, който е осветен тържествено на 14 септември 335 г.

“Както кормчията зове ветровете и подмятаният от бурите моряк отправя взор към дома, така и времето те зове при Бога. Като воин Божии бъди трезв; залоget е безсмъртие и живот вечен.”

Св. Игнатий Богонос

Паралел 43

Главен Редактор: Венета Ненкова

Зам.Гл.Редактор: Теодор Тодоров
Сътрудници: Йорданка Минева,
Елена Кючукова

Майл: scuolabulgara@gmail.com

Сайт: www.paralel43.jimdo.com

Тел. 0039 348 35 30 943

Настоящото издание е продукт на Културната Асоциация с идеална цел “Паралел 43”, създадена в Рим през 2014 год.

В основната дейност на асоциацията е заложено популяризирането на българския език, култура и история.

Портрети

Музикант, педагог, чийто ученици са успяващи лауреати в многобройни международни музикални конкурси, но преди всичко композитор – това е днешният гост в нашето студио : Йорданка Минева.

Само няколко думи, за да очертаем един образ, зад които се крие един огромен труд и години на самодоказване в България, но преди всичко тук в Рим. Йорданка Минева е музикантът преминал през всички стълбици на музикалното образование в България от музикалното училище в родния ѝ град Плевен, през музикалната академия в Пловдив, след това работа в Операта в нейния град и преподавателска дейност.

Но ето ни 23 години по-късно пред микрофоните на радио Ватикана, за да разкажем за изминатия дълъг път и за постигнатите успехи. Не мога да скрия гордостта на г-жа Минева, от нейните италиански ученици, които от години печелят най-престижните награди в редица международни музикални конкурси. Това са плодове на нейния изключителен труд, пълен с постоянство и огромни усилия. Паралелно с преподавателската дейност, Йорданка Минева се занимава с композиция. Написала невероятни творби, които са резултат от едно задълбочено проучване на българската народна музика и различни стилове на съвременната поп музика. И точно тук е моментът да задам въпроса:

Четене по миди

Черупките от миди...

С пръстите на вятър да разлистваш
двойните им страници;
да разчетеш по тях
поеми за вълни и брегове
и песни за изгряващи слънца,
и песни за надоблачни луни
(по външната повърхност всяка мида има
рисунок тънък - слънчеви лъчи,
а от обратната - небе лилаво
с изплуваща от облаци луна).
О, тук са толкоз много дни
и много нощи.

Истории,
които се повтарят:
все изгрев - залез,
залез - изгрев,
ала са тъй различни,
защото между изгрева и залеза
пулсирало е крехко същество,
което ги е писало
с плътта си.

Антоанета Николова

Поетичен ъгъл

Йорданка Минева

Какво е да си композитор днес?

Кое Ви накара да напишете школа в неравномерен такт в Италия? Ритми, които са напълно непознати в западния свят?

-Преди всичко фактът, че тук в Италия, тези неравноделни размери са много малко познати, да не кажем никак познати. Единствен аналог е сборникът „Микрокосмос” на унгарския композитор Бела Барток. Но специално школа за изучаване на неравноделни размери в Италия - не съществува.

Как италианските деца възприемат тази музика?

-Аз не мога да говоря за всички италиански деца. Мога да кажа за моите ученици - много добре! Трябва да кажа, че са им интересни, но имат малко трудност за изучаване и възприемане на тези размери, тъй като за тях те са напълно непознати. Някои от моите ученици изпълняваха тези мои пиеси в неравноделни размери на национални и международни конкурси в Италия. Трябва да кажа, че бяха възприети много добре от децата.

А как възприема публиката тези ритми?

-Мисля че, достатъчно добре. Освен че използвам тези ритми, когато пиша музика, аз използвам и типичното за българската народна музика. Нали, вплитам я в композициите си. Нещо ново е, но обикновено я приемат добре. Харесва се!

Какво означава днес човек да е композитор?

-Мисля че, както в миналото, така и днес да си композитор е една мисия. Даден ти е този дар и ти си длъжен да го развиваш и от своя страна да го разпространиш между хората. Но днес не е лесно да си композитор. Не е лесно да се живее и да се издържа човек като композитор.

Защо едно дете трябва да учи музика днес?

-Още древните гърци са казали, че децата се възпитават чрез спорт и музика. Това никак не е случайно, тъй като музиката освен за обща култура, е този предмет, който е свързан с всички останали. В музиката има математика, география, история, анатомия, психология, акустика и т.н. Освен това, да се изучава един музикален инструмент помага за развитието на трите основни усещания: слух, зрение и допир. В случая с пианото, което за мен е царят на музикалните инструменти, и още по-сложно, защото се налага да се чете на два различни ключа, на две петолинии, по два различни начина, което много помага за развитието на интелигентността на децата.

Как гледат Вашите италиански колеги на работата Ви? Имат ли какво да научат от вас?

-Мисля, че всички имаме какво да научим едни от други. Както италианските колеги могат да научат нещо от българските педагози, така и ние, българските педагози можем да научим нещо от италианските колеги. Точно това е много хубаво да има културен обмен.

В италианския ежедневник „Кориере дела сера” от 24 май 2013 г. излезе новината за първата издадена детска музикална школа за пиано с 8 клавирни пиеси в неравноделни размери като текстовете в нея са на български и италиански език. Сега Ви предстои издаването на втората част. Можете ли да ни разкажете нещо повече за това?

-Школата се казва „*Giociamo con i ritmi irregolari*” или на български „*Да свирим в неравноделни размери*” и е първата школа издадена в Италия с текстове и на италиански език. Това са 8 детски пиеси, всички в неравноделни размери. Сега ми предстои да издам втората част, която ще съдържа още 8 пиеси в неравноделни размери, но много по-сложни, както и цикъла ми в 3 части, който се казва „Български пейзажи”. Миналото лято, на 30 юни в софийското музикално училище организирахме концерт, на който децата изсвириха мои произведения от първата и втората школа. Трябва да кажа, че се приеха много добре. Колежките казаха, че са ги учили с удоволствие, което мен много ме зарадва.

А каква е Вашата мечта?

-Моята мечта от много години е да създам и организирам фестивал на българската култура в Рим, подобен на този, който се организира от няколко години в Лондон.

В такъв случай Ви пожелавам попълнен вятър и много успехи във Вашата трудна, но благородна мисия!

Радио Ватикана